

ขออย่าได้สิ้นหวัง
แม้ในคืนอันมืดมิดที่สุด
ดาวแห่งความหวังดวงสุดท้ายอาจลับหาย

— ฟรีดริช ชิลเลอร์

เด็กหญิงผู้รู้จักบิน

หลายปีก่อน เมื่ออายุได้เพียงสิบขวบ พ่อของเธอขึ้นรถบัสสี่ล้อคันใหญ่ไปยังท้องฟ้าจำลอง

ที่นั่น เพดานเบื้องบนปะทิวาเป็นลำแสงพร่างพรายนับล้าน เขาอำปากค้าง นิ้วน้อยๆ กำขอม้านิ่งไม้ตัวยาวแน่น ประกายไฟสีขาวเจิดจ้า อยู่เหนือศีรษะ พิสุทธิ์ใสดูจวนที่ดาวเคราะห์โลกปรากฏโฉมในสภาพของหินตะปุ่มตะป่ำดำเมี่ยม เป็นดาวเคราะห์พื้นๆ โคจรรอบดาวฤกษ์พื้นๆ ที่สุดขอบดาราจักรพื้นๆ ในห้วงจักรวาลอันไร้ที่สิ้นสุด

กลุ่มดาวบิกดิปเปอร์ โอไรออน เออร์ซามาเจอร์ เสียงไร้อารมณ์ของนักดาราศาสตร์บรรยายเรียบเรื่อย ใบหน้าของเด็กๆ เยขึ้นสู่ฟ้า ปากอ้ากว้าง ดวงตาเบิกค้ำ เด็กชายรู้สึกว่าคุณเองช่างเล็กจ้อยภายใต้ท้องฟ้าจำลองอันกว้างใหญ่ไพศาล

เขาจะไม่มีวันลืมวันนั้น

หลายปีนับจากนั้น เมื่อลูกสาวเขายังเล็ก เธอจะถลาเข้าไปใส่เขา ขำปู้มปุ้อย่างเด็กวัยหัดเดินเหยียบไม่มั่นคงนัก แขนน้อยๆ อวบตันยื่นขึ้นสูง ดวงตาวาววามอย่างตื่นเต้นและยินดีขณะร้องว่า พ่อขา พ่อขา นิ้วป้อมๆ กางออก ไชวคว้าหาเขา ไชวคว้าหาท้องฟ้า

และเธอก็จะกระโจนเข้าไป จะทะยานสู่อากาศอย่างไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด เพราะเขาไม่ใช่แค่ผู้ให้กำเนิดเธอ แต่เป็น พ่อขา เขาจะคว้ำตัวเธอไว้ เขาจะไม่ปล่อยให้เธอล้มลง

ร้องว่า *บีน พ่อชา บีน!*

และเธอก็จะทะยานขึ้นไป จะพุ่งสู่ความไพศาลของเว็งฟ้าอันไร้ขอบเขต แขนอ้ากว้างโอบรับสิ่งอันเป็นอนันต์ ศีรษะสะบัดไปด้านหลัง โผนเข้าสู่ดินแดนซึ่งความหวาดหวั่นและความอัศจรรย์บรรจบกัน เสียงกรีดแหลมสูงควบกลั่นจากความหฤหรรษ์ยามได้อยู่ในสภาพไร้น้ำหนักและเป็นอิสระ จากความรู้สึกปลอดภัยในอ้อมแขนของเขา จากการได้มีชีวิต

แคสซิโอเปีย

นับแต่นั้นในท้องฟ้าจำลอง เมื่อชีวิตของเธอยังอยู่ไกลออกไปในอนาคตอีกสิบห้าปีข้างหน้า เขารู้ชัดว่าจะตั้งชื่อเธอว่าอะไร

1

“พอจะนั่งเป็นเพื่อนเอง”

นี่คือร่างกายของเรา

ในเว็ງถ้ำที่อยู่ลึกที่สุด บาทหลวงชูแผ่นปังแผ่นสุดท้ายขึ้น—เสเปียงของเขาหมดลงแล้ว—ไปยังจุดหินที่ทำให้เขานึกถึงปากมังกรที่อ้าค้างยามคำราม หินงอกหินย้อยดูคล้ายฟันเรือเรื่องเป็นสีแดงและเหลืองใต้แสงจากตะเกียง

บทส่งท้ายของการเสียดสละอันศักดิ์สิทธิ์ของพระคริสตเจ้าอยู่ในมือเขา
จรรีบไปกินให้ทั่วกันเถิด...

จากนั้นก็เป็ยด้วยกาลิกส์บรรจู่ไวน์หยดสุดท้าย
จรรีบไปดื่มให้ทั่วกันเถิด...

เที่ยงคืนปลายเดือนพฤศจิกายน ผู้รอดชีวิตกลุ่มเล็กๆ อยู่นสบายและซ่อนตัวอยู่ในเว็ງถ้ำใต้ดินนี้ กับเสเปียงที่พอให้อยู่ไปถึงฤดูใบไม้ผลิ ไม่มีใครตายด้วยโรคระบาดมาหลายเดือนแล้ว ช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดคล้ายจะผ่านไปเสียที พวกเขาปลอดภัยที่นี่ ปลอดภัยหายห่วง

ด้วยศรัทธาในความรักและพระเมตตาของพระองค์ ข้าต้มพระโลหิตและกินพระกายของพระองค์...

เสียดกระซิบของเขาก้องในหัวงลึก มันไต่ขึ้นไปตามผนังลื่นๆ ไกลไปตามช่องทางแคบๆ จนถึงเว็ງถ้ำด้านบน ที่ซึ่งเหล่าผู้ลี้ภัยเช่นเขาทอดกายหลับไหลทว่าไม่เต็มตา

ขออย่าให้ข้าถูกพิพากษา แต่ขอให้เข้มแข็งทั้งใจและกาย

ไม่มีแผ่นปังเหลือแล้ว ไม่มีไวน์เหลือแล้ว นี่คือพิธีศีลมหาสนิทครั้งสุดท้ายของเขา

ขอให้พระกายของพระคริสต์นำชีวิตนิรันดร์มาสู่ข้า

เศษแผ่นปังขีดเห็นที่ละลายบนลิ้นของเขา

ขอให้พระโลหิตของพระคริสต์นำชีวิตนิรันดร์มาสู่ข้า

หยาดไวน์เปรี้ยวบุตรที่ลวกล่าคของเขา

พระผู้เป็นเจ้าของปากเขา พระผู้เป็นเจ้าของท้องอันว่างโหวงของเขา

บาทหลวงรำไห้

เขาเทน้ำสองสามหยดลงในถ้วยกาลิกส์ มือสั่นระริก เขาดื่มโลหิตอันสูงค่าที่ผสมปนเปกับน้ำ จากนั้นจึงขีดถ้วยกาลิกส์จนสะอาดด้วยผ้าเช็ดด้วย

มันจบลงแล้ว การเสียดสละอันนิรันดร์จบลงแล้ว เขาซับแก้มตนด้วยผ้าผืนเดียวกับที่ใช้ขีดถ้วยกาลิกส์ น้ำตาของมนุษย์และพระโลหิตแห่งพระผู้เป็นเจ้าของปากเขาไม่ออก หาใช่เรื่องใหม่อันใด

เขาเช็ดจานพาเทนที่ใช้ใส่แผ่นปังจนสะอาด จากนั้นจึงยัดผ้าลงไปใถ้วยกาลิกส์ ปลดผ้าคล้องคอสีเขี้ยวลงมา พับอย่างระมัดระวัง และจุ่มพืดมัน เขารักทุกสิ่งในชีวิตนักบวช และรักพิธีมิสซามากที่สุด

คอเสื้อของเขาชุ่มเหงื่อและน้ำตาทั้งยังหลวมโพรก น้ำหนักของเขาลดไปถึงเจ็ดกิโลนับตั้งแต่โรคระบาดแพร่ไป และทิ้งลูกวัดไว้เพื่อเดินทางไกล เป็นร้อยไมล์มายังท่าทางเหนือของเมืองเออร์บานา เขาได้ลูกศิษย์มาหลายคน ระหว่างทาง รวมกว่าห้าสิบคน แต่สามสิบสองคนติดเชื่อตายไปก่อนจะถึงที่ปลอดภัย เมื่อความตายมาเยือน เขาก็ประกอบพิธีสุดท้ายให้ จะเป็นคาทอลิก โปรเตสแตนต์ หรือยิวก็ไม่สำคัญ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าเปี่ยมไปด้วยความรักและพระเมตตา ขอพระองค์โปรดช่วยท่าน...เขาไล่นิ้วโป้งลงบนหน้าผากอันร้อนน้า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าปลดปล่อยท่านจากบาป ขอพระองค์โปรดพิทักษ์ท่าน...

เลือดที่ไหลซึมจากดวงตาของคนเหล่านั้นผสมปนเปกับน้ำมันที่เขาป้ายลงบนเปลือกตา และควันก็พวยพุ่งจากทุ่งกว้าง ลอยต่ำอยู่ในป่า ปกคลุม

ถนนทั้งหลายคล้ายแผ่นน้ำแข็งที่ก่อตัวบนสายน้ำนิ่งกลางฤดูหนาว กองไฟในโคลัมบัส กองไฟในสปริงฟิลด์และเดย์ตัน ในซูเปอร์ไฮท์ส ลอนดอนและแฟร์บอร์น ในแฟรงคลิน มิตเติลทาว์นและซีเนีย แสงจากกองไฟนับพันทำให้ควันเป็นสีส้มหม่นเมื่อตกเย็น และท้องฟ้าก็คล้อยต่ำจนอยู่เหนือศีรษะไปเพียงไม่กี่นิ้ว บาทหลวงลากสังขารฝ่าทิวทัศน์อันคุกรุ่น มือหนึ่งยื่นไปข้างหน้า อีกมือใช้ผ้าชีวีร์ปิดปากและจมูกไว้ ขณะที่น้ำตาไหลอาบสองแก้ม ทักท้วง เลือดกระอกรังไตชอกเลิบแหง้วัน เกาะเป็นก้อนตามเส้นลายมือ และสั่นรอกเท้า *อีกไม่กี่ไกลแล้ว* เขาปลอมโยนผู้ร่วมทาง *อย่าหยุดเดิน* ใครบางคนตั้งฉายาให้เขาว่าคุณพ่อโมเสส เพราะเขานำผู้คนออกจากควันและไฟอันอึมครึมไปสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาที่มีชื่อว่า “ถ้าอันมีสีสันที่สุตในโอไฮโอ!”

แน่ละว่าต้องมีคนรออยู่ที่นั่น บาทหลวงคาดไว้แล้ว ถ้าไม่ติดไฟ ทั้งยังทนทานต่อสภาพอากาศ ที่ดีที่สุดคือรักษาความปลอดภัยได้ง่าย ถัดจากค่ายทหารและอาคารของรัฐ ถ้าคือจุดหมายที่เป็นที่นิยมมากที่สุดหลังการมาเยือน

เสปียงถูกเตรียมไว้ ทั้งน้ำและอาหารแห้ง ผ้าห่ม, ผ้าพันแผล และยา แน่ละว่าต้องมีอาวุธ ปืนยาว ปืนสั้น ปืนลูกซอง และมีดมากมาย คนป่วยถูกกักไว้ในศูนย์ต้อนรับบนผิวดิน นอนอยู่บนฟูกที่ปูไว้ระหว่างชั้นวางสินค้าในร้านขายของที่ระลึก และบาทหลวงก็ไปเยี่ยมพวกเขาทุกวัน พูดคุยกับพวกเขา สวดมนต์กับพวกเขา ฟังคำสารภาพบาป ให้ศีลมหาสนิท กระชิบสิ่งที่พวกเขาปรารถนาจะได้ยิน *พระราชกิจอันล้ำลึกในการไถ่บาปของมนุษย์...*

คนนับร้อยๆ ตายไปก่อนห้วงเวลามรณะจะจบลง พวกเขาขุดหลุมกว้างสิบฟุตลึกสามสิบฟุตไว้ทางทิศใต้ของศูนย์ต้อนรับเพื่อเผาศพเหล่านั้น กองไฟคุกรุ่นทั้งวันทั้งคืน และกลิ่นเนื้อไหม้ก็กลายเป็นสิ่งอันคุ้นชินจนแทบไม่มีใครสังเกตเห็นต่อไป

ตอนนี้เดือนพฤศจิกายนแล้ว และบาทหลวงในเว็งถ้าซึ่งลึกที่สุดก็ลุกขึ้น

เขาไม่ใช่คนสูง แต่ก็ยังต้องคู่ตัวเพื่อไม่ให้ศีรษะชนเพดานหรือเขี้ยวหินที่ออกมาจากเพดานปากของมังกร

พิธีมิสซาเสร็จสิ้นแล้ว ขอให้สันตติอยู่กับท่าน

เขาทิ้งถ้วยกาลิกส์และผ้าเช็ดถ้วย ทิ้งจานพาเทนและผ้าคล่องคอไว้เบื้องหลัง ทั้งหมดเป็นเพียงโบราณวัตถุ เป็นเศษซากจากยุคสมัยที่กลายเป็นอดีตด้วยความเร็วแสง เมื่อแรกเราเป็นมนุษย์ถ้า บาทหลวงคิดขณะลัดเลาะกลับขึ้นไปบนผิวดิน และเราก็คงหวนคืนสู่ถ้า

กระทั่งการเดินทางที่ยาวไกลที่สุดก็ยังเป็นวงกลม และประวัติศาสตร์ก็จะหวนคืนสู่จุดเริ่มต้นเป็นวัฏจักรเสมอ ดังที่กล่าวไว้ในบทสวดพิธีมิสซาว่า “จำไว้ว่าเจ้าเกิดแต่ธุลีดิน และจักกลับเป็นธุลีดิน”

และบาทหลวงก็ก้าวสู่เบื้องบน รวากับนักประดาน้ำที่ถีบเท้าขึ้นสู่โดมแห่งนภาที่ระยิบระยับอยู่เหนือผิวน้ำ

พื้นหินตลอดทางสายแคบซึ่งค่อยๆ ลาดเลาะผนังหินที่มีน้ำหยดไปสู่ด้านบนเรียบลื่นราวกับลานโบว์ลิ่ง เพียงไม่กี่เดือนก่อน เด็กนักเรียนยังเดินเรียงแถวตอกันเข้ามาที่ศตศึกษา ไล่นิ้วไปตามผนังหิน ดวงตาสอดสายหาอสุรกายที่แอบอยู่ในเงอมนเงาของซอกหิน พวกเขายังเด็กพอที่จะเชื่อว่าอสุรกายมีจริง

และบาทหลวงก็ทะยานขึ้นไปราวกับเลวีเอธาน อสรพิษย์กษในห้วงสมุทรลึกไร้แสงตามตำนาน

เส้นทางสู่เบื้องบนนั้นทอดผ่านกลุ่มหินงอกหินย้อยเคฟแมน'ส เคอซ์ และคริสตัลคิง ผ่านบีกูรัม อันเป็นถ้ำที่ผู้ลี้ภัยอาศัยกันเป็นส่วนใหญ่ ก่อนจะไปสุดที่พาลเลซออฟเดอะกอดส์ อันเป็นจุดที่เขาชอบที่สุด หินงอกหินย้อยวาววามราวกับแสงจันทร์ที่ถูกแช่แข็ง ส่วนเพดานเป็นระลอกสูงต่ำคล้ายคลื่นกระทบฝั่ง เมื่ออยู่ใกล้ผิวดินเช่นนี้ อากาศก็เบาบางลง แห้งขึ้น กรุ่นกลิ่นควันไฟซึ่งยังกลืนกินโลกที่พวกเขาทิ้งไว้เบื้องหลัง

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า โปรดอวยพระพรแก่เจ้าถ่านเหล่านี้ซึ่งพิสูจน์ว่าเราเป็นเพียงธุลีดิน

บทสวดผูกพันขึ้นในหัวเขาเป็นช่วงๆ เศษเสี้ยวของบทเพลงสรรเสริญ บทอริษฐาน คำอำนวยพร และคำอภัยบาป *ขอให้พระผู้เป็นเจ้าโปรดอภัย และประทานสันติสุขแด่ท่าน พ่อขออภัยบาปทั้งหลายนี้...และจากคัมภีร์ไบเบิล “ที่รักแห่งภูเขาทันทีหลาย ข้าพระองค์ลงไปยังแผ่นดิน ซึ่งดาลประตูปิดกัน ข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์”*

เครื่องหอมลุกไหม้อยู่ในโถก่ายาน แสงแดดแห่งฤดูใบไม้ผลิอันหนาวตา ลอดผ่านกระจกสี เสียงเอี้ยดอาดของม้านั่งในวันอาทิตย์ฟังคล้ายเสียงกระดูกงู ของสำเภาโบราณกลางทะเล ฤดูกาลที่เคลื่อนไหวอย่างทรงสง่า เทศกาล เตரியมรับเสด็จ คริสต์มาส เทศกาลมหาวรต อีสเตอร์ เขารู้ว่าเขารักสิ่งที่ไม่ควร ทั้งพิธีกรรมและธรรมเนียมปฏิบัติ ทั้งความหรรษาและโอ้อ่าที่ทำให้คนนอกดูแคลนศาสนจักร เขารักรูปโฉมภายนอกหาใช่เนื้อในไม่ รักแผ่นปังหาใช่เนื้อหนังที่แท้จริง

นั่นไม่ได้แปลว่าเขาเป็นบาทหลวงที่เลวร้าย เขาพูดน้อย ถ่อมตน และสัตย์ซื่อต่อกระแสนี้เรียก เขาชอบช่วยเหลือผู้คน ช่วงเวลาหลายสัปดาห์ในถ้ำนี้ถือเป็นเวลาที่เขาปิดที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิต ความทุกข์ทรมานนำพระผู้เป็นเจ้ากลับคืนถิ่น สู่ร่างหญ้าแห่งความหวาดหวั่นและสับสน ความเจ็บปวดและสูญเสีย เมื่อพระองค์ถือกำเนิด *ลองพลิกเหรียญตราแห่งความทุกข์ทรมานไปอีกด้าน บาทหลวงคิด และเจ้าจะเห็นใบหน้าของพระองค์*

ยามนายหนึ่งนั่งอยู่ภายในปากถ้ำเหนือพาลเซอพอเดอะกอดส์ ร่างล่ำหนาเป็นเงาตะคุ่มติดกับทะเลดาวที่อยู่ถัดออกไป ลมเหนือเย็นเยียบอันเป็นกลางแห่งฤดูหนาวซัดฟ้าเสียดกระเจ่างใส ชายคนนั้นสวมหมวกเบสบอลที่ตั้งให้หลุบต่ำและเสื้อหนังมอซอ เขาถือกล้องส่องทางไกลไว้ในมือ ปืนไรเฟิลพาดบนตัก

เขาพยักหน้าทักบาทหลวง “เสื้อคลุมท่านอยู่ไหน คุณพ่อ คินนี่หนาวนะ”

บาทหลวงยิ้มรอย “พ่อเกรงว่าจะให้อกาธาขี่มไป”

ชายคนนั้นทำเสียงในคอแสดงความเข้าใจ อกาธาคือป่าขี้ปนประจำกลุ่ม

หนาวอยู่ตลอด หิวอยู่ตลอด ต้องเป็นอะไรสักอย่าง อยู่ตลอด เขายกกล้องส่องทางไกลขึ้นแนบตาและกวาดสำรวจท้องฟ้า

“ลูกเห็นยานพวกนั้นอีกบ้างไหม” บาทหลวงถาม พวกเขาเห็นวัตถุทรงซิการ์สีเงินอมเทาเป็นครั้งแรกเมื่อสัปดาห์ก่อน มันลอยนิ่งอยู่เหนือถ้ำนานหลายนาทีก่อนจะพุ่งตรงขึ้นสู่ฟ้า และตกลงเป็นแค่จุดแผลเล็กจิ๋วบนฟากฟ้า สีน้ำเงินเข้ม ยานอีกลำ—หรืออาจจะเป็นลำเดียวกัน—ปรากฏขึ้นหลังจากนั้นสองวัน แล่นเอื่อยไร้เสียงอยู่เบื้องบนจนลับขอบฟ้าไป ไม่มีใครตั้งคำถามว่ายานลึกลับนี้มาจากไหน—ชาวถ้ำรู้ว่ามันไม่ใช่ฝีมือมนุษย์—วัตถุประสงค้อันลึกลับของมันต่างหากที่ทำให้พวกเขาหวาดกลัว

ชายคนนั้นลดกล้องส่องทางไกลลงและขยี้ตา “เป็นอะไรไป คุณพ่อนอนไม่หลับรี”

“พิกนี้พ้อไม่ค่อยได้นอนหรอก” บาทหลวงตอบ ก่อนจะเสริมว่า “มีงานต้องทำมากเหลือเกิน” เขาไม่อยากให้อีกฝ่ายคิดว่าตนกำลังบ่น

“ในสนามเพลาะไม่มีใครไม่เชื่อในพระเจ้า” คำเปรียบเปรยลอยค้ำในอากาศราวกับกลิ่นหืน

“ในถ้ำก็เช่นกัน” บาทหลวงตอบ ตั้งแต่พบกัน เขาก็อยากรู้จักชายคนนี้อย่างเต็มที่ แต่อีกฝ่ายคล้ายห้องผนึก ห้องที่ถูกปิดตายด้วยความโกรธ ความเศร้า และความสิ้นหวังพร้นพรุ้งของผู้ต้องสาบที่เวลาใกล้หมดเต็มที่ไม่เหลือที่ให้หนีหรือหลบซ่อนมานานหลายเดือนแล้ว สำหรับบางคน ความตายคือหมอดำแยมผู้ทำคลอดศรัทธาให้บังเกิด แต่กับบางคน มันคือเพชรฆาตพิฆาตศรัทธา

ชายคนนั้นหยิบห่อหมากฝรั่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แกะหมากฝรั่งขึ้นหนึ่งอย่างระมัดระวัง และพับมัน ก่อนจะยัดเข้าปาก เขาหยิบหมากฝรั่งที่เหลือก่อนจะเก็บห่อคืนกระเป๋าทามเดิม ไม่ได้ถามบาทหลวงว่าต้องการหรือไม่

“ห่อสุดท้ายแล้วนะ” ชายคนนั้นอธิบาย เขาเปลี่ยนทำนองบนหินเย็นเยียบ

“พ้อเข้าใจ” บาทหลวงตอบ

“จริงรี” ขากรรไกรของชายคนนั้นขยับเป็นจังหวะชวนให้เคลิ้มตาม ยามเคี้ยว “เข้าใจจริงรี”

แผ่นปังแห้ง ไวน์บูตเปรี้ยว รสที่ค้างอยู่บนลิ้น แผ่นปังที่หักแบ่งได้ ไวน์ที่แจกจ่ายได้ เขาไม่จำเป็นต้องฉลองพิธีมิสซาตามลำพัง “พอเชื่อว่าจะอย่างนั้น”

“แต่ผมไม่” ชายคนนั้นเอ่ยซ้ำๆ ซัดๆ “ผมไม่เชื่อทำอะไรทั้งนั้น”

บาทหลวงหน้าแดง เสียงหัวเราะเบาๆ อย่างเก้อเขินฟังคล้ายเสียง ฝีเท้าเด็กวิ่งเตะเตะขึ้นบันไดสายยาว เขาขยับคอเสื้ออย่างอึดอัด

“ตอนที่ไฟดับ ผมเชื่อมั่นว่าจะติดใหม่” ชายถือปืนยาวว่า “ทุกคนเชื่ออย่างนั้น ไฟดับแล้วไฟก็ติด นั่นคือศรัทธาใช่ไหม” เขาเคี้ยวหมากฝรั่ง ซ้ำยที่ขวาที่ ใช้ลิ้นดันก้อนสีเขียวยาวไปมา “จากนั้นข่าวก็ทยอยเข้ามาจากชายฝั่งว่า ไม่เหลือชายฝั่งแล้ว ว่าตอนนี้เมืองเรโนกลายเป็นอสังหาริมทรัพย์ชั้นเยี่ยม ริมมหาสมุทร แล้วไงล่ะ แผ่นดินไหวไม่ใช่เรื่องใหม่ สีนามิกก็ไม่ใช่เรื่องใหม่ ใครต้องการนิวยอร์กกัน แคลิฟอร์เนียวิเศษวิโสตรงไหน เราฟื้นตัวได้ เราฟื้นตัวได้เสมอ ผมเชื่ออย่างนั้น”

ชายเฝ้ายามพยักหน้า สายตาจ้องท้องฟ้ายามราตรี จ้องดวงดาวเจิดจ้า เยียบเย็น ดวงตาเหลือบสูง น้ำเสียงแผ่วต่ำ “จากนั้นผู้คนก็ล้มป่วย ยาปฏิชีวนะ ค่ายกักกันโรค น้ำยาฆ่าเชื้อ เราใส่หน้ากากและล้างมือจนหนังลอก แต่ส่วนใหญ่ก็ยังตายอยู่ดี”

จากนั้นชายถือปืนยาวก็จ้องมองดวงดาวราวกับจะรอให้มันสลัดหลุดจากผืนฟ้าสีดำและร่วงลงสู่โลก ก็ทำไมจะไม่ล่ะ

“เพื่อนบ้านของผม เพื่อนๆ ของผม ภรรยาและลูกๆ ของผม ผมรู้ว่าพวกเขาไม่มีทาง *ตายกันหมด* พวกเขาจะตายกันหมดได้ยังไง บางคนจะล้มป่วย แต่ส่วนใหญ่ไม่ป่วยหรอก และคนที่ป่วยก็จะหายดี ถูกไหมล่ะ นั่นคือศรัทธา นั่นคือสิ่งที่เราเชื่อ”

เขาชักมีดล่าสัตว์เล่มโตออกมาจากรองเท้าบูตและใช้ปลายมีดแคะขี้ดินออกจากซอกเล็บ

“นั่นละศรัทธา เราเติบโต เราไปโรงเรียน หางานทำ แต่งงาน สร้างครอบครัว” และเล็บที่มือหนึ่งจนเสร็จ หนึ่งเล็บต่อหนึ่งช่วงชีวิตที่เปลี่ยนผ่าน และขยับไปยังมืออีกข้าง “ลูกของเราเติบโต ไปโรงเรียน หางานทำ แต่งงาน สร้างครอบครัว” แกรก แกรก แกรก แกรก แกรก เขาเสยหมวกขึ้นด้วยสันมือข้างที่ถือมีด “ผมไม่ใช่คนเคร่งศาสนา ไม่ได้เข้าโบสถ์มาตั้งยี่สิบปีแล้ว แต่ผมรู้ว่าศรัทธาคืออะไร คุณพ่อ ผมรู้ว่าการเชื่อในอะไรสักอย่างนั้นเป็นยังไง ไฟดับ แล้วมันก็ติด น้ำท่วม แล้วน้ำก็ลด คนล้มเจ็บ แล้วก็หายดี ชีวิตดำเนินต่อไป นั่นคือศรัทธาที่แท้จริงไม่ใช่รี ต่อให้โยนเรื่องไม้เหม็นว่าด้วยสวรรค์กับนรก บาปและการไถ่บาปทิ้งให้หมด สิ่งนั้นก็ยิ่งเหลืออยู่กระทั่งพวกที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าและเกลียดศาสนจักรเป็นหนักหนาก็ยังมีศรัทธาในสิ่งนั้น ว่าชีวิตจะดำเนินต่อไป”

“ใช่แล้ว” บาทหลวงว่า “ชีวิตจะดำเนินต่อไป”

ชายเฝ้ายามแสบขี้เขี้ยว เขาชี้มีดใส่อกบาทหลวงและคำราม “แกไม่ได้ฟังที่ฉันพูดเลยสักคำ เพราะอย่างนั้นถึงทนคนอย่างแกไม่ได้ พวกแกเอาแต่จุดเทียน พึมพำคาถาภาษาละติน และสวดภาวนาต่อพระเจ้าที่ไม่มีจริง ที่ไม่ได้สนใจ หรือไม่ก็แค่เสียสติ อ้วกหิด หรือเป็นทั้งสองอย่าง โลกใหม่เป็นจุดจบไปแล้ว แต่แกยังมีหน้ามาสรรเสริญไฉ่สารเลวที่ลงมือจุดไฟเผามันเอง หรือไม่ก็ปล่อยให้มันไหม้ไปโดยไม่ดูคำดูดี”

บาทหลวงร่างเล็กยกมือทั้งสองขึ้น มือคู่เดียวกับที่ปลุกเสกแผ่นปังและไวน์ รวากับจะให้อีกฝ่ายเห็นว่ามันว่างเปล่า ว่าเขาไม่ได้มีเจตนาร้าย

“พ่อจะไม่อ้างว่าล่วงรู้หน้าพระทัยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าหรือหนะ” บาทหลวงลดมือลง สายตาจับจ้องไปยังมีดขณะเอ่ยคำจากพระธรรมโยบ “เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งที่ประหลาดเกินกว่าข้าพระองค์จะทราบ”

อีกฝ่ายจ้องเขาอยู่เนิ่นนาน ชั่วเวลาแสนอึดอัด ไม่ขยับสักนิด เว้นแต่ขากรรไกรที่เคี้ยวหมากฝรั่งซึ่งหมดรสไปแล้ว

“พูดตรงๆเลยนะคุณพ่อ” เขาเอ่ยเรียบๆ “ตอนนี้ผมอยากฆ่าพ่อซะมัด”

บาทหลวงพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม “พอก็เกรงว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นนั้น เมื่อพวกลูกตระหนักถึงความจริง”

เขาปลดมีดจากมืออันสั้นระริกของชายเผ่ายาม และเอื้อมไปแตะไหล่ของอีกฝ่าย

ชายคนนั้นสะดุ้ง แต่ไม่ได้ผงะหนี “ความจริงอะไรกัน” เขากระซิบถาม “สิ่งนี้” บาทหลวงร่างเล็กตอบและจ้วงมีดเข้าไปในอกของชายคนนั้น มีดนั้นคมกริบ มันทะลุเสื้อเชิ้ตอย่างง่ายดาย แทะผ่านซี่โครง และจ้วงลึกลงไปในหัวใจสามนิ้ว

บาทหลวงดึงชายคนนั้นเข้ามาแนบอกและจุมพิตกระหม่อมของเขา *ขอพระเจ้าเป็นเจ้าโปรดอภัยและประทานสันติสุขแต่ท่าน*

มันจบลงอย่างรวดเร็ว หมากฝรั่งร่วงหล่นจากปากอ้าค้าง บาทหลวงก้มลงเก็บมันขึ้นมาขว้างไปยังปากถ้ำ เขาพยองอีกฝ่ายลงนอนบนพื้นหินเย็นเยียบและลุกขึ้นยืน มีดโชคเล็ดดาววามอยู่ในมือ *เลือดแห่งพันธสัญญาใหม่อันนิรันดร์*

บาทหลวงพินิจใบหน้าของชายผู้วายชนม์ และหัวใจของเขาก็ร้อนผ่าวไปด้วยโทสะและความขะเขวข่ง ใบหน้าของมนุษย์ช่างอัปลักษณ์พิกลพิการเกินทน เขาไม่จำเป็นต้องซ่อนความรังเกียจของตนอีกต่อไป

บาทหลวงร่างเล็กย้อนกลับไปยังบ็กรูม เดินตามทางที่ผ่านการใช้งานมานานปีไปจนถึงโถงกลาง ที่ซึ่งคนอื่นนอนกระสับกระส่ายอยู่ ทุกคนเว้นแต่ อกาธาซึ่งนั่งฟังผนังท้ายถ้ำ หญิงร่างเล็กที่จมหายไปใต้อีกเกิดขลิบขนสัตว์ที่บาทหลวงร่างเล็กให้ยืมไป ผมยุ่งเหยิงขาดการสระดูคล้ายพายุสีเทาสลัดดำคราบโคลเกาะอยู่ตามซอกใบหน้าเหี่ยวเหี่ยว รอบปากซึ่งฟันปลอมหลุดหายไปนานแล้ว และดวงตาที่จมลึกไปในเปลือกตาห้อยย้อย

นี่ละมนุษยชาติ บาทหลวงคิด *นี่ละโฉมหน้าของมัน*

“คุณพ่อ นั่นท่านรี” เสียงของเธอเบาจนแทบไม่ได้ยิน เป็นเสียงจืดของหนูบ้าน เสียงแหลมสูงของหนูป่า

ส่วนนี้ก็เสียงของมนุษยชาติ

“ใช่แล้ว อกาธา พ่อเอง”

เธอหยีตามองหน้ากามนุษย์ที่เขาสวมมาตั้งแต่ยังเป็นทารกซึ่งซ่อนอยู่ในเงามืด “ฉันนอนไม่หลับ คุณพ่อ นี่เป็นเพื่อนฉันสักหน่อยได้ไหม”

“ได้สิ อกาธา พ่อจะนั่งเป็นเพื่อนเอง”

2

เขาค้าวร่างไร้วิญญาณของเหยื่อขึ้นไปบนดินที่ละสองคน โดยหนีบศพไว้ใต้ซอกแขนข้างละศพ และโยนมันลงไปในหลุมอย่างไร้พิธีรีตองก่อนจะลงไปแบกขึ้นมาอีกรอบ หลังเสร็จจากอกาธา เขาก็ฆ่าคนที่เหลือในยามหลับ ไม่มีใครตื่น บาทหลวงลงมืออย่างเงียบงัน ว่องไว ด้วยมืออันมั่นคงและแม่นยำ เสียงเตี๋ยที่ดังขึ้นคือเสียงฝ่าฉีกขาดเมื่อมีดจ้วงลงกลางหัวใจของคนทั้งสี่สิบหก จนกระทั่งหัวใจดวงเดียวที่ยังเต้นอยู่คือหัวใจของเขาเอง

หิมะเริ่มโปรยเมื่อรุ่งสาง เขายืนอยู่ข้างนอกครู่หนึ่ง เเงหน้ามองฟ้าสีเทาว่างเปล่า หิมะโปรยลงบนแก้มซัดเผือดของเขา เหมือนที่สุดท้ายในอีกชั่วเวลาแสนแสนนาน เมื่อถึงวันวิษุวัต ยานเล็กจะลงมารับเขากลับไปสู่ยานแม่ที่ซึ่งเขาจะรอให้มนุษย์ที่ถูกฝึกมากกวาดล้างมนุษย์ที่สิงสู่บนโลกนี้ให้เสร็จสิ้น เมื่อกลับขึ้นไปอยู่บนยาน ท่ามกลางความสงบของสุญญากาศ เขาจะเฝ้ามองระเบิดที่จะทำลายล้างทุกเมืองบนดาวเคราะห์โลก กวาดล้างร่องรอยของอารยธรรมมนุษย์ให้สิ้นซาก วันสิ้นโลกที่มนุษยชาติจินตนาการนับตั้งแต่มีสติรู้คิดจะมาเยือนในที่สุด ไม่ใช่ด้วยฝีมือของเทพผู้พิโรธ แต่เป็นชาไร้อารมณณ์ไม่ต่างจากบาทหลวงร่างเล็กยามจ้วงแทงหัวใจของเหยื่อ

หิมะละลายบนใบหน้าที่ยังค้าง อีกสี่เดือนกว่าฤดูหนาวจะสิ้นสุด อีกหนึ่งร้อยยี่สิบวันกว่าระเบิดจะหล่นลงมา จากนั้นคลื่นระลอกที่ห้าก็จะเริ่มขึ้น ตัวหมากมนุษย์ที่ถูกปลุกฝังให้สังหารพวกเดียวกันเอง จนกว่าจะถึงเวลานั้น บาทหลวงจะยังคงสังหารผู้รอดชีวิตคนใดก็ตามที่หลงมาในถิ่นของเขา

เกือบจบแล้ว เกือบเสร็จแล้ว

บาทหลวงร่างเล็กเดินลงไปยังถ้ำฟาเลสซอพอเดอะกอดส์และกินม้อเช้า

3

ริงเกอร์

เรเซอร์ที่อยู่ข้างฉันทกระซิบว่า “หนีไป”

ปืนพกของเขาระเบิดบั้งข้างหูฉัน เป้าของเรเซอร์คือสิ่งที่เล็กที่สุดทว่า
เป็นผลรวมแห่งสรรพสิ่ง กระสุนของเขาคือดาบที่สะบัดไชน์ตรวนซึ่งพันธนาการ
ฉันไว้กับเธอ

ที่คัพ

ขณะสิ้นลม เรเซอร์ซ่อนดวงตาอ่อนโยนลึกซึ่งคู่หนึ่งขึ้นสบกับฉันและ
กระซิบว่า “เธอเป็นอิสระแล้ว หนีไป”

ฉันทะยานออกไป

4

ฉันทกระโจนทะลุหน้าต่างหอคอบคุมออกไป เจาะกับพื้นดินที่พุ่ง
เข้าใส่อย่างรวดเร็ว

เมื่อฉันหล่นกระทบพื้นรันเวย์ กระตุกฉันจะไม่หักสักเสี้ยว ฉันจะไม่
รู้สึกเจ็บ ฉันได้รับการเสริมสมรรถนะด้วยฝีมือศตวรรษเพื่อให้ทนต่อการหล่น
ที่รุนแรงกว่านี้ การหล่นครั้งล่าสุดของฉันเริ่มที่ความสูงห้าพันฟุต คราวนี้แค่
เรื่องขี้ผง

ฉันทกระแทกพื้น ม้วนตัวลุกขึ้นยืน วิ่งวนรอบหอคอย จากนั้นจึงเร่ง

ผีเท้าไปตามรันเวย์ ตรงไปยังกำแพงคอนกรีตและรั้วลวดหนาม เสียงลมหวีดหวิวอยู่ในหู ตอนนี้ฉันเร็วยิ่งกว่าสัตว์ที่เร็วที่สุดบนผืนโลก เสื้อสีดำกลายเป็นเต่าเมื่อเทียบกับฉัน

ทหารยามที่รั้วต้องเห็นฉันแน่ คนในหอควบคุมการบินก็เช่นกัน แต่ไม่มีเสียงปืน ไม่มีคำสั่งให้สกัดฉัน ฉันพุ่งไปจนสุดรันเวย์ราวกับกระสุนที่พุ่งไปตามกระบอกปืน

พวกเขาจับเธอไม่ได้ พวกเขาจะจับเธอได้ยังไงกัน

ระบบประมวลผลที่ฝังอยู่ในสมองคำนวณเสร็จก่อนฉันจะถึงพื้นเสียอีก พร้อมถ่ายข้อมูลไปยังหุ่นยนต์จิวหลายพันตัวที่ประจำอยู่ในระบบกล้ามเนื้อ ฉันไม่ต้องคิดคำนวณความเร็ว จังหวะเวลา หรือตำแหน่งจุดโจมตี แม่ข่ายทำงานเหล่านั้นแทนแล้ว

สุดรันเวย์ ฉันกระโดด เนินปลายเท้ายื่นเข้ากับกำแพงคอนกรีตเพียงชั่วครู่ก่อนจะดีดส่งฉันไปยังรั้วลวดหนาม คมลวดหนามแล่นหรือเฉียดใบหน้า ปลายนิ้วเหยียดเข้าไปในระยะห่างสองนิ้วระหว่างขดลวดและราวเหล็ก ท่อนบนสุดเพื่อเหวี่ยงร่างให้ข้ามไปในท่าดีลังกากลับหลัง ฉันลอยข้ามไปเท้าไปก่อน หลังโค้งโค้ง แขนเหยียดตรง

ฉันลงพื้นในท่ายืนและเร่งความเร็วสุดผีเท้าอีกครั้ง ข้ามผ่านทางโล่งหนึ่งร้อยหลาระหว่างรั้วกับผืนป่าในเวลาไม่ถึงสี่วินาที ไม่มีกระสุนไล่หลังมา ไม่มีเฮลิคอปเตอร์เร่งเครื่องตาม ต้นไม้กำบังหลังฉันไว้ราวกับม่านที่ถูกรูดปิด เท้าย้ำไปบนพื้นตะปุ่มตะป่ำลื่นแฉะอย่างมันคง ฉันวิ่งไปถึงแม่น้ำ กระแสน้ำดำสนิทไหลแรง เท้าแทบไม่ได้แตะพื้นน้ำด้วยซ้ำขณะข้ามไป

ที่อีกฝั่ง ป่าเปิดออกเป็นทุ่งทุนดราราบโล่งจรดขอบฟ้าทางทิศเหนือ เป็นสถานที่ดิบเถื่อนไร้ขอบเขตที่ฉันสามารถหายตัวไปได้ ไม่มีใครพบ ไม่มีใครรังแก

เป็นอิสระ

ฉันวิ่งอยู่หลายชั่วโมง ระบบที่สืบสองคอยพยุงชีพไว้ มันเสริมข้อและกระดูก กระตุ่นกล้ามเนื้อ ให้พลังกำลัง ความอดทน กลบความเจ็บปวด

ที่ฉันต้องทำก็แค่ออมมัน ที่ฉันต้องทำก็แค่ไว้ใจมัน และฉันจะรอดไปได้

VQP เรเซอร์สลักอักษรสามตัวนั้นลงบนแขนด้วยแสงจากร่างมนุษย์
นับร้อยที่กำลังเผาไหม้ VQP ผู้อดทนจักมีชัย

บางสิ่ง เขาบอกฉันในคืนก่อนที่เขาจะตาย ต่อให้เป็นสิ่งที่เล็กน้อยที่สุด
ก็เถอะ มีค่าเหนือกว่าผลรวมแห่งสรรพสิ่ง

เรเซอร์เข้าใจว่าฉันจะไม่วันทิ้งที่คัพให้ตกที่นั่นลำบากขณะที่ตัวฉันเอง
หนีไป ฉันน่าจะรู้ว่าเขาจะช่วยฉันโดยการทรยศต่อฉัน เขาทำแบบนั้นมา
ตั้งแต่ต้น เขามาที่คัพเพื่อให้อฉันรอด

ทิวทัศน์ไร้สิ่งโดดเด่นทอดกว้างไปทั่วทุกทิศทาง ดวงอาทิตย์คล้อยลง
ไกลขอบฟ้าไร้เมฆ ลมหนาวบาดผิวหนังทำให้หน้าตาจับเป็นน้ำแข็งยามรุ่งเฝ้า
ระบบที่ลึบสองปกป้องเราจากความเจ็บปวดทางกายได้ แต่ไม่อาจช่วยเรา
จากความเจ็บปวดที่บดขยี้จิตวิญญาณ

หลังจากนั้นหลายชั่วโมง ฉันยังวิ่งไม่หยุดจนแสงสุดท้ายหายไปจาก
ฟากฟ้าและดาวดวงแรกปรากฏขึ้น ยานแม่ลอยอยู่ที่เส้นขอบฟ้าเช่นนั้น
ราวกับดวงตาไร้เปลือกตาสีเขียวที่จ้องลงมา ไม่มีทางหนี ไม่มีที่ซ่อน มัน
ไกลเกินเอื้อม ไม่อาจแตะต้อง แม้ผ่านไปเนิ่นนานหลังมนุษย์คนสุดท้าย
สลายเป็นผุยผงไปแล้ว มันก็จะยังอยู่ตรงนั้น ไม่โยติต่อคำอ้อนวอน ไม่อาจ
บุกทำลาย อยู่เหนือการหยั่งรู้ บัลลังก์ของพระเจ้าเป็นเจ้าถูกโค่นแล้ว

และฉันก็วิ่งต่อไป ผ่านทิวทัศน์บรรพกาลที่ไร้ร่องรอยของน้ำมือมนุษย์
โลกดังที่เคยเป็นก่อนความไว้นื้อเชื่อใจและความร่วมมือจะปลดโซ่ให้สัตว์ร้าย
ที่มีนามว่าความก้าวหน้า โลกหวนกลับไปเป็นสู่อดีต ก่อนมนุษย์จะรู้จักมัน
สวรรค์สาบสูญ สวรรค์หวนคืน ฉันจำรอยยิ้มของวอซได้ ทั้งเศร้าสร้อยและ
ขมขื่น ผู้ช่วยให้รอด นั่นคือตัวตนของฉันี่

วิ่งไปสู่ความว่างเปล่า วิ่งหนีความว่างเปล่า วิ่งไปบนดินแดนอันว่างเปล่า
สีขาวไร้มลทินใต้ฟากว่างเฉยชา ฉันรู้แล้ว ฉันคิดว่าฉันเข้าใจแล้ว

ลดประชากรมนุษย์ลงให้ถึงจำนวนที่จะคงอยู่ได้อย่างยั่งยืน จากนั้น
จึงบดขยี้ความเป็นมนุษย์ให้สิ้นซาก เพราะความไว้นื้อเชื่อใจและความร่วมมือ

คือภัยคุกคามสมดุลงันบอบบางของธรรมชาติที่แท้จริง คือบาปมหันต์ที่ทำให้โลกใกล้ล่มสลาย พวกนั้นสรุปว่าหนทางเดียวที่จะช่วยเหลือโลกใบนี้ได้คือทำลายอารยธรรมเสีย ไม่ใช่จากภายนอก แต่จากภายใน หนทางเดียวที่จะทำลายอารยธรรมมนุษย์ได้คือเปลี่ยนธรรมชาติของมนุษย์เสีย

5

ฉันวิ่งต่อไปในแดนอันเกือบร้าง ยังไม่มีใครไล่ตามมา เมื่อวันคืนคล้อยผ่านไป ฉันก็กังวลว่าจะมีเฮลิคอปเตอร์โฉบมาและมีทีมจู่โจมโรยตัวลงมาน้อยลง และหันมากังวลเรื่องการรักษาร่างกายให้อบอุ่น หาน้ำจืด และโปรตีนที่จำเป็นต่อการยังชีพของร่างต้นอันเปราะบางซึ่งระบบที่สิบสองสิงอยู่ ฉันขุดหลุมซ่อนตัว สร้างเพิงไว้นอนพัก เหลือกังไม่เป็นหอก ล่ากระต่าย และกางมุ้งสมาทินดิบๆ ฉันไม่กล้าจุดไฟแม้จะรู้วิธี ศัตรูเป็นผู้สอนฉันเองที่ค่ายเฮเวน ศัตรูสอนทุกเรื่องที่ผมจำเป็นต้องรู้เพื่อเอาตัวรอดในแดนเกือบร้าง จากนั้นก็มอบเทคโนโลยีต่างดาวเพื่อช่วยให้ร่างกายของฉันปรับตัวเข้ากับมันได้ เขาสอนวิธีฆ่าและวิธีหลบเลี่ยงการถูกฆ่า เขาสอนเรื่องที่มีมนุษย์หลงลืมไปหลังไว้นื้อเชื่อใจและร่วมมือกันมาหมื่นปี เขาสอนฉันเรื่องความกลัว

ชีวิตคือวงกลมที่พันธนาการไว้ด้วยความกลัว ความกลัวของผู้ล่า ความกลัวของเหยื่อ หากปราศจากความกลัว ชีวิตก็ไม่อาจดำรงอยู่ได้ ฉันพยายามอธิบายให้ซอมบี้ฟังครั้งหนึ่ง แต่คิดว่าเขาไม่เข้าใจ

ฉันอยู่ในแดนเกือบไร้สิ่งมีชีวิต ไซ้ ฉันเข้าใจสัญชาตญาณที่แฝงอยู่ดี

ฉันอยู่ได้นานกว่านั้น ระบบที่สิบสองสามารถพุงซีฟฉันได้เป็นร้อยปี ราชนีมาริกะ นักล่าแห่งบรรพกาลผู้เดียวตาย เปลือกไว้วิญญูณที่คอยแตะเล็มกระดูกสัตว์ตายซาก ผู้ครองอาณาจักรอันไร้ความหมาย ไร้ผู้ต่อต้าน จนกระทั่งระบบพังทลายลงในที่สุด และร่างของเธอก็เน่าสลายหรือถูกสัตว์กินซากกลืนกินอย่างตะกละตะกลาม กระดูกกระจายเกลื่อนราวกับอักษรรูน

เสียงทนายที่ไม่มีใครอ่านในดินแดนที่ถูกทิ้งร้าง

ฉันกลับไป เมื่อถึงจุดนั้น ฉันก็เข้าใจแล้วว่าทำไมพวกเขาไม่ตามมา
วอชนำหน้าฉันไปสองตาเช่นเคย ที่ค้ำพตายไปแล้ว แต่ฉันยังถูก
พันธนาการไว้ด้วยคำสัญญาที่ไม่เคยให้กับคนที่คงจะตายไปแล้วเช่นกัน แต่
คำว่าความน่าจะเป็นนั้นไร้ความหมายไปเสียแล้ว

เขารู้ว่าฉันทิ้งขอมบี้ไม่ได้ หากฉันยังมีโอกาสช่วยเขา

และมีเพียงหนทางเดียวที่จะช่วยเขาได้ ซึ่งข้อนั้นวอชก็รู้เช่นกัน

ฉันต้องฆ่าเอแวน วอล์คเกอร์

ภาคหนึ่ง
วันที่หนึ่ง

6

แคซี่

ฉันจะมาเอแวน วอล์คเกอร์

ไอ้ทุเรศซึ่มพะนำหลงตัวเองชอบทำตัวเป็นปริศนาหน้าบูดตลอดเวลา นั้น ฉันจะช่วยให้ดวงวิญญาณครึ่งมนุษย์ครึ่งเอเลี่ยนนำสงสารแสนทรมาณของเขาพ้นทุกข์ไปเสียที *คุณคือแมลงเม่าที่ฟลาย คือสิ่งที่ผมยอมแลกชีวิตให้ผมตื่นขึ้นเมื่อเห็นตัวเองในแววตาคูณ อี แฮะ*

เมื่อคืนฉันอาบน้ำให้แซม เป็นครั้งแรกในรอบสามสัปดาห์ที่ยาวนะ และเขาเกือบทำตัวฉันหัก หรือพูดให้ถูกคือหัก ขั้ว ต่างหาก ก็แฟนเก่าของเอแวน (หรือมากกว่าเพื่อนแต่ไม่ใช่แฟน หรืออะไรก็มันละ) ทำมันหักครั้งแรกโดยการจับหัวฉันโขกเข้ากับประตูห้องน้องชายฉัน เจ้าเด็กเปรตที่ฉันพยายามช่วยชีวิตไว้ และเป็นคนเดียวกับเจ้าเด็กเปรตที่พยายามทำตัวฉันหักอีกรอบคนนี่ เห็นความลึกลับย้อนแย้งตรงนี้ใหม่ น่าจะมีสัญลักษณ์อะไรแฝงอยู่ด้วย แต่ตอนนี้ตึกแล้ว และฉันก็ไม่ได้นอนมาตั้งสามวัน ดังนั้นช่างหัวมันเถอะ

กลับไปพูดเรื่องเอแวนและสาเหตุที่ฉันอยากจะทำเหมือนนั้นดีกว่า
สรุปง่าย ๆ ก็เพราะเอบีซึ่มนั่นละ

หลังจากแซมซกฉันเข้าที่ตั้งจุก ฉันก็ถลันออกไปจากห้องน้ำ เปียกโขกไปทั้งตัว และชนเข้ากับแผงอกของเบน แพริช เข้าอย่างจัง เบนซุ่มอยู่ที่ทางเดิน รวากับว่าทุกสิ่งละอันพันละน้อยในชีวิตแซมอยู่ในความรับผิดชอบของเขา เจ้าเด็กเปรตนั้นผรุสวาทคำหยาบคายไล่หลังฉัน ซึ่งเป็นส่วนเดียว

ที่ยังแห้งอยู่หลังพยายามอาบน้ำให้เขา และเบน แพริช ผู้เป็นข้อพิสูจนต์ตัวเป็นๆ ของคำฟ้องฉันที่ว่า *มีโชคดีกว่ามีสมอง* ก็ทำหน้าที่อะไรเธอ ดึงตึงที่ดูน่ารักรึ่งเง่าเสียจนฉันอยากชกตัง *เขา* ให้หักบ้าง จะได้ดูสมเป็นเบน แพริชน้อยลง

“นายน่าจะตายไปแล้ว” ฉันพูดกับเขา ฉันรู้ว่าเพิ่งเขียนไปว่าจะฆ่าเอแวน แต่คุณต้องเข้าใจ โอ๊ย ช่างเหอะ ไม่มีใครได้อ่านเจ้าสมุดเล่มนี้หรอกกว่าฉันจะตายก็คงไม่เหลือคนอ่านหนังสือออกแล้ว ดังนั้นฉันก็ไม่ได้เขียนให้คุณอ่านหรอกนะ คุณนักอ่านในอนาคตผู้ไม่มีตัวตน ฉันเขียนให้ตัวเองต่างหาก

“ก็คงจั้น” เบนว่า

“ความน่าจะเป็นที่คนที่ฉันรู้จักตั้งแต่ *ก่อนนั้น* จะยังมีชีวิตอยู่ถึง *ตอนนี้* อยู่ที่เท่าไรกัน”

เขาคิด หรือแสร้งทำเป็นคิด ผู้ชายก็อย่างนี้ “ประมาณหนึ่งในเจ็ดพันล้านมั้ง”

“ฉันว่าน่าจะเป็นสองในเจ็ดพันล้านมากกว่านะเบน” ฉันตอบ “หรือไม่ก็หนึ่งในสามจุดห้าพันล้าน”

“โอ้โฮ ขนาดนั้นเชียวเธอ” เขาพยักพยิตไปทางห้องน้ำ “นักเก็ตเป็นอะไร”

“แฮม เขาชื่อแฮม ชีนเรียกเขานักเก็ตอีกที ฉันจะเสยเขาใส่นักเก็ตสองก้อนของนาย”

เขายิ้ม จากนั้นก็แสร้งทำเป็นเพิ่งเข้าใจความนัยของฉัน หรือจะเข้าใจแต่แรกก็ไม่รู้ แต่ก็ช่างเถอะ รอยยิ้มนั้นเปลี่ยนเป็นอาการแหม่มปากแน่นเหมือนเสียใจที่โดนดูถูก “ของฉันใหญ่กว่านักเก็ตนะ นิดนึงนะ” จากนั้นก็ *บ๊ิง!* รอยยิ้มกลับมาแล้ว “ให้ฉันคุยกับเขาไหม”

ฉันบอกเขาว่าเอาที่สบายใจ ฉันมีเรื่องอื่นต้องทำ อย่างเช่นไปฆ่าเอแวน วอลส์เกอร์

ฉันปั้งปั้งไปตามทางเดิน เข้าไปในห้องนั่งเล่น ซึ่งก็ยังใกล้พอ—หรือ

จะพูดว่าไม่ไกลพอ—ได้ยินเสียงแซมตะโกนว่า “ผมไม่สน ซอมบี้ ไม่สน ไม่สน *ผมเกลียดพี*” เดินผ่านตัมโบ้และเมแกนซึ่งนั่งต่อจิกซอร์ที่ใครสักคน คั่นเจอในห้องเด็กอยู่บนโซฟา เป็นฉากจากการ์ตูนดิสนีย์หรืออะไรสักอย่าง ทั้งสองหลบตาเมื่อฉันเดินผ่าน เหมือนจะพูดว่า *อย่าสนใจเราเลย เราไม่ห้าม เธอหรอก ไม่เป็นไร ไม่มีใครเห็นอะไรทั้งนั้น*

ระเบียงภายนอกหนาวทรกแตก เพราะฤดูใบไม้ผลิไม่ยอมมาเยือน เสียที ฤดูใบไม้ผลิไม่ยอมมาเยือนก็เพราะว่าเหตุการณ์ใกล้สูญพันธุ์นี้ทำให้ มันโมโห หรือไม่ก็เพราะพวกนั้นสร้างยุคน้ำแข็งขึ้นรอบใหม่แค่เพราะทำได้ ก็จะปล่อยให้มนุษย์เผชิญหายนะเฉยๆทำไม ในเมื่อทำให้มนุษย์เผชิญหายนะ ในสภาพอดอยาก หิวโหย และหนาวเหน็บได้ แบบหลังสะใจกว่าตั้งแยะ

เขายืนฟังราวเจเสียงเพื่อผ่อนน้ำหนักข้อเท้าข้างที่ขยับบาดเจ็บอยู่ กอด ปืนไรเฟิลไว้ สวมเสื้อเชิ้ตลายสกอตกับกางเกงยีนขาลับอันเป็นเครื่องแบบ ประจำตัว สีหน้าสดใสรู้ทันตาเมื่อเห็นฉันเปิดประตูมุ่งลวดผาง ดวงตา คู่นี้ต็มด้าฉัน ช่างสมเป็นเอแวนเสียจริง โหยหาฉันราวกับคนหลงทางไป เจอโอเอซิสกลางทะเลทราย

ฉันตบหน้าเขา

“คุณตบหน้าผมทำไม” เขาถาม หลังจากคันภูมิปัญญาเยี่ยงเอเลี่ยน นับหมื่นปีแต่ไม่เจอคำตอบ

“รู้มั๊ยว่าทำไมตัวฉันถึงเปียก” ฉันถาม

เขาส่ายหน้า “ทำไมคุณถึงตัวเปียก”

“ฉันอาบน้ำในห้องชาย ทำไมฉันถึงอาบน้ำให้เขา”

“เพราะตัวเขาสกปรกหรือเปล่า”

“เพราะเหตุผลข้อเดียวกันกับที่ฉันนั่งเก็บกวาดกองขยะนี่อยู่เป็นสัปดาห์ หลังจากเราย้ายเข้ามา” ยายเกรซนั้นอาจจะเป็นซูเปอร์ศรี่่งมนุษย์ศรี่่งเอเลี่ยน ที่ผ่านการเสริมสมรรถนะด้วยเทคโนโลยี ที่สวยเหมือนเจ้าหญิงน้ำแข็งจาก แดนเหนือ และมีหัวใจที่เย็นชาไม่แพ้กัน แต่หล่อนเป็นแม่บ้านที่ห่วยแตกมาก ผู้ปกครองสมอยู่ทุกซอกทุกมุมอย่างกับกองหิมะ เชื้อราขึ้นซ้อนทับกันเป็นชั้นๆ

ส่วนห้องครัวนั้นน่าจะทำให้พวกบ้าสะสมของตุกระจอกไปเลย “เพราะมันคือสิ่งที่มีมนุษย์ทำกันไงล่ะ เอแวน เราไม่อาศัยอยู่ในที่โลโครก เราอาบน้ำ เราสระผม เราแปรงฟัน เราโกนขนที่ไม่ต้องการ—”

“แซมต้องโกนหนวดแล้วรี” เขาพยายามทำตลก

เง่าที่สุด

“หุบปาก! ฉันพูดอยู่ เวลาฉันพูด นายห้ามพูด เวลานั้นพูด ฉันไม่พูด นั่นคืออีกสิ่งที่มีมนุษย์ทำกัน พวกเขาเคารพกันและกัน เคารพ เอแวน”

เขาพยักหน้าอย่างเคร่งขรึม “เคารพ” เขาทวนคำ ทำให้ฉันโกรธยิ่งกว่าเดิม เขาคิดจะ *ป/ลอบ* ฉัน

“ทุกอย่างเป็นเรื่องของการเคารพกัน การทำตัวให้สะอาด ไม่เหมือนหิ้งเหมือนหมู เป็นเรื่องของการรู้จักเคารพกันทั้งนั้น”

“หมูไม่ได้เหินเสียหน่อย”

“หุบปาก”

“ผมก็แค่โตขึ้นมาในไร่”

ฉันส่ายหน้า “ไม่ละ ไม่ใช่แค่นั้น ไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ ส่วนของนายที่ฉันตบไปนะไม่ได้โตขึ้นในไร่บ้าบอที่ไหน”

เขาพิงปืนไรเฟิลเข้ากับกระเบื้อง เดินกะเผลกไปที่ซิงค์ล้าง น้ำลง สายตาเหม่อมองไปไกล “ไม่ใช่ความผิดผมเสียหน่อยที่แซมต้องอาบน้ำ”

“เป็นความผิดนายสิ เรื่องทั้งหมดนี้เป็นความผิดนาย”

เขามองหน้าฉัน น้ำเสียงราบเรียบ “แคสซี่ ผมว่าคุณควรจะกลับเข้าไปข้างใน”

“ทำไม ก่อนนายจะโมโหเธอรอ เอาเลย โมโหเสียทีสิ ฉันอยากเห็นจริงๆว่าจะเป็นยังไง”

“คุณกำลังหนาว”

“เปล่าเสียหน่อย” ทันใดนั้นฉันก็ตระหนักว่าตัวสั้นขนาดไหน หลังยื่นตัวเปียกโชกอยู่หน้าเขาแบบนี้ น้ำเย็นเฉียบไหลอาบแผ่นหลังไปตามแนวสันหลัง ฉันกอดอกแน่นและบังคับให้ฟัน (เพิ่งแปรงเสร็จ สะอาดสุดๆ) หยุด

กระทบกันเสียที่

“แชนท็องเอปีซีไม่ได้แล้ว” ฉันบอกเขา

เขาจ้องหน้าฉันอยู่สี่วินาทีเต็ม “ขอโทษนะ คุณว่าอะไร”

“เอปีซี ตัวอักษรไร นายคนเลี้ยงหมูวากาศ”

“หรือ” เขาจะสายตาจากใบหน้าของฉันไปยังถนนว่างเปล่าที่อีกฟากของลานอันเปลี่ยวร้างซึ่งทอดไปจนสุดขอบฟ้าอันโล่งร้าง ถัดจากนั้นไปก็เป็นถนน ป่า ทุ่ง เมืองเล็กเมืองใหญ่อันรกร้างอีกมากมาย โลกทั้งใบกลายเป็นน้ำเต้าที่ถูกควักไส้ทิ้ง เป็นถึงขยะแห่งความว่างเปล่า เพราะฝีมือสิ่งมีชีวิตอย่างเขา อะไรก็ตามที่เขาเคยเป็น ก่อนจะยึดเยียดตัวเองเข้าไปในร่างมนุษย์ เหมือนมือที่สอดเข้าไปในตุตหุ่นเชิด

เขาโน้มตัวไปข้างหน้าและถอดเสื้อแจ็คเก็ตออก เสื้อที่มโบริ่งเง่าตัวเดียวกับที่สวมตอนไปโผล่ที่โรงแรมหลังนั้น (ทีมเออร์บานาฟินเฮด) และยื่นมันให้ฉัน

“ขอรับละ”

บางทีฉันคงไม่ควรจะรับมัน ก็เรื่องมันซ้ำซากใช้ใหม่ล่ะ ฉันหนาว เขาทำให้ฉันอุ่น ฉันเจ็บ เขารักษาฉัน ฉันหิว เขาป้อน ฉันล้า เขาพยุงฉัน ฉันเหมือนหลุมบนชายหาดที่น้ำคอยจะเอ่อท่วมตลอดเวลา

ฉันไม่ใช่คนตัวโต แจ็คเก็ตนั้นทำเอาฉันจมหายไป ความอบอุ่นจากร่างกายของเขาก็ด้วย มันทำให้ฉันนิ่งขึ้น ไม่ใช่เพราะความอบอุ่นนั้นมาจากร่างกายของเขาหรอกนะ ความอบอุ่นที่ไหนก็ช่วยทั้งนั้น

“อีกสิ่งหนึ่งที่มนุษย์ทำกันคือท็องเอปีซี” ฉันพูด “จะได้อ่านหนังสือออกจะได้เรียนรู้อะไรต่อมิอะไร อย่างเช่นประวัติศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และทุกศาสตร์ที่นึกชื่อออก รวมถึงเรื่องที่สำคัญจริง ๆ อย่างศิลปะ วัฒนธรรม และศรัทธา ว่าทำไมสิ่งนี้ถึงเกิดขึ้น ทำไมสิ่งนั้นถึงไม่เกิด และทำไมทุกสิ่งถึงมีขึ้นตั้งแต่ที่แรก”

เสียงของฉันสั้นครือ ภาพนั้นปรากฏขึ้นโดยไม่ได้รับเชิญอีกแล้ว ภาพฟอลากรดเข็นสีแดงมีหนังสือกองอยู่เต็มหลังคลื่นลูกที่สามเข้าโจมตี และ

คำเทศนาของพ่อที่ว่าเราจะรักษาองค์ความรู้ไว้เพื่อฟื้นฟูอารยธรรมขึ้นมาใหม่ทันทีที่กำจัดปัญหาเอาเลี่ยนซี่ปะตัวนี้เสร็จ ให้ตายสิ ช่างนำเศรำ ช่างนำเวทนาเหลือเกิน ชายหัวล้านไหล่คู้ค่อม เดินชอยเท้าไปบนถนนอันว่างเปล่า ลากหนังสือที่ค้นมาจากห้องสมุดเต็มคันรถ ขณะที่คนอื่นพากันลักขโมยอาหารกระป๋อง อารูช และอุปกรณ์ช่างเพื่อป้องกันบ้านตนจากโจรปล้นสะดม แต่พ่อกลับคิดว่าสิ่งที่ควรทำคือกักตุนหนังสืออ่านเล่น

“เขาหัดท่องใหม่ได้นี้” เอแวนว่า “คุณสอนเขาได้”

ฉันต้องใช้กำลังใจทั้งหมดที่มีบังคับตัวเองไม่ให้ตบหน้าเขาอีกฉาด กาลครั้งหนึ่งฉันเคยคิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์คนสุดท้ายบนผืนโลก ซึ่งทำให้ฉันเป็นตัวแทนของมนุษยชาติทั้งหมด ไม่ได้มีแต่เอแวนหรือคนที่ติดหนึ้นนั้นไม่อาจชดใช้ ฉันคือมนุษยชาติ ส่วนเขาคือ พวกนั้น และหลังจากสิ่งที่พวกนั้นทำกับเรา มนุษยชาติก็ควรจะกระเทียบพวกนั้นให้แหลกเป็นชิ้นๆ

“นั่นไม่ใช่ประเด็น” ฉันบอกเขา “ประเด็นคือฉันไม่เข้าใจว่าทำไมพวกนายถึงต้องใช้วิธีนี้ พวกนายฆ่าเราโดยไม่ต้อง ใหดร้ายทารุณ ขนาดนี้ก็ได้รู้ใหม่ว่าเมื่อคืนฉันได้รู้อะไรอีก นอกจากเรื่องที่ว่าน้องชายเกลียดฉันเข้ากระดูกดำ เขาไม่ได้ลื้มแค่เอบีซึนะ เขาจำหน้าแม่ของเราไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ เขาจำหน้าแม่ตัวเองไม่ได้”

จากนั้นฉันก็กลับไม่อยู่ ฉันกระชับเสื้อที่มพินเฮดจ์เง่าแน่นแล้วปล่อยโฮออกมา เพราะฉันไม่สนแล้วว่าเอแวนจะเห็นฉันร้องไห้ไหม เพราะถ้าจะมีใครควรได้เห็นก็ต้องเป็นเขาทีละ พลซุ่มยิงที่ลอบสังหารคนจากระยะไกล อบอุ่นอยู่ในบ้านไร่แสนสบาย ขณะที่ยานแม่ซึ่งอยู่ถัดขึ้นไปเบื้องบนสองร้อยเมตร เริ่มการทำลายล้างที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ สามระลอก คร่าชีวิตคนไปห้าแสนในระลอกแรก อีกหลายล้านในระลอกที่สอง หลายพันล้านในระลอกที่สาม และขณะที่โลกถูกเป็นไฟ เอแวน วอล์คเกอร์ ก็นั่งรมควันน้องกวาง เดินเล่นในป่าและนั่งขัดเล็บอย่างสบายอุร่าอยู่ริมกองไฟ

เขาควรจะได้เห็นโฉมหน้าของความทรمانที่มนุษย์ต้องเผชิญในระยะประชิด เขาทำตัวเป็นยานแม่มานานเกินไปแล้ว ลอยตัวอยู่เหนือเรื่องน่าสะพรึง

กลัวทั้งหลาย เห็นห่าง ไกลเกินเอื้อม เขาต้องได้เห็นมันกับตา สัมผัสมันกับมือ ตมกลิ่นมันด้วยจมูกได้รูปที่ไม่เคยหัก

อย่างที่แซมมีต้องเผชิญ ฉันอยากวิ่งกลับไปข้างใน กระซางห้องขึ้นมา จากอ่างอาบน้ำ ลากเขาทั้งที่ยังเปลือยๆออกมาที่ระเบียงให้ออแว่น วอล์คเกอร์ นับซีโครบานๆ คลำข้อมือเล็กจ้อย ลูบขมับที่ชูปตบ สำรองแผลเป็นและแผลพุพองทั้งหลายบนร่างของเด็กชายตัวน้อยที่ถูกเขาทรมาน เด็กชายที่ถูกเขาล้างความทรงจำในสมองไปสิ้น ที่ถูกเขาเติมหัวใจให้เต็มไปด้วยความเกลียดชัง ลึนหวัง และโทสะอันไร้ประโยชน์

เอแว่นตั้งท่าจะลุกขึ้น เขาคงจะดึงฉันเข้าไปในอ้อมแขน ลูบผมฉัน ปาดน้ำตาให้ และพิมพ์ว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดี เพราะนั่นคือทำให้ไม่ตายของเขา แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เขานั่งลงตามเดิม

“ผมบอกคุณแล้ว แคสซี่” เขาพูดเสียงแผ่ว “ผมไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนี้ ผมคัดค้านแล้ว”

“จนกระทั่งนายยอมตามน้ำไป” ฉันยังกลั้นสะอื้นไม่สำเร็จ คำว่า *ตามน้ำ* ยืดออกเป็นสามพยางค์ “และหมายความว่ายังไงที่วายนายไม่ยอมให้มันเป็นแบบนี้”

เขาถ่ายน้ำหนักไปมา ซิงช้าโยก ดวงตาเลื่อนกลับไปจับถนนวน่างเปล่า “เราจะอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกคุณไปตลอดกาลก็ได้ ซ่อนตัวอย่างนั้น ไม่มีใครจับได้ เราจะแฝงตัวเข้าไปในหมู่ผู้นำของคุณก็ได้ เราจะแบ่งปันความรู้ที่มีเพิ่มศักยภาพของคุณเป็นนัยร้อยนับพันเท่า เร่งวิวัฒนาการของพวกคุณก็ได้ เราสามารถมอบสิ่งที่พวกคุณต้องการมาตลอด ทว่าไม่เคยได้ครอบครอง”

“อะไรล่ะ” ฉันสูดน้ำมูกกลับเข้าไป ฉันไม่มีทีซุ และไม่มีสนใจด้วยซ้ำว่ามันจะนำขยะแขยงแค่ไหน การมาเยือนทำให้นิยามของคำว่า *นำขยะแขยง* เปลี่ยนไปตลอดกาล

“สันติภาพ” เขาตอบ

“ทำได้ แต่ไม่ทำ”

เขาพยักหน้า “เมื่อข้อเสนอฉันถูกปฏิเสธ ผมก็ต่อรองขอวิธีที่...เร็วกว่า”

“เร็วกว่ารี”

“อุกกาบาต คุณไม่มีเทคโนโลยีที่จะหยุดมัน และไม่มีเวลาด้วย ต่อให้มีเทคโนโลยีก็เถอะ เป็นวิธีที่ง่าย แต่เลอะเทอะ โลกนี้จะไม่เหมาะแก่การอยู่อาศัยไปอีกพันปี”

“แล้วไงล่ะ พวกนายมีแต่จิตล้วนๆ ไม่ใช่หรือไง เป็นอมตะเหมือนเทพเจ้า กะอีแค่พันปีจะเดือดร้อนตรงไหนกัน”

ดูเหมือนคำตอบของคำถามนั้นจะซับซ้อนมาก หรือไม่เขาก็แค่ไม่อยากบอก

จากนั้นเขาก็พูดว่า “เรามีสิ่งที่คุณเฝ้าฝันถึงเป็นหมื่นปี มานานหมื่นปีแล้ว” เขาหัวเราะหัวนงๆ ทว่าไร้อารมณ์ขัน “มีชีวิตอยู่โดยปราศจากความเจ็บปวด ความหิวโหย ความต้องการทางกายภาพใดๆ แต่ความเป็นอมตะก็มีราคาค่างวดของมัน เมื่อปราศจากร่างกาย เราก็สูญเสียสิ่งที่ติดมากับมัน เช่น การเป็นตัวของตัวเอง ความดีงาม ความเมตตา” เขาแบมือทั้งสองข้างราวกับจะให้เห็นว่ามันว่างเปล่า “ไม่ได้มีแต่แซมหรือที่ลีมเอบีซีไปแล้ว”

“ฉันเกลียดนาย” ฉันว่า

เขาส่ายหน้า “ไม่ คุณไม่เกลียดผมหรอก”

“แต่ฉันอยากจะเกลียดนาย”

“ผมหวังว่าคุณจะทำได้สำเร็จ”

“อย่าโกหกตัวเองเลยเอแวน นายไม่ได้รักฉัน นายรักภาพของฉันในหัวนายต่างหาก สมองนายละทะไปหมดแล้ว นายรักสิ่งที่ฉันเป็นตัวแทน”

เขาเอียงคอ ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกายสุกใสยิ่งกว่าดวงดาว “คุณเป็นตัวแทนของอะไร แคลซี่”

“สิ่งที่นายคิดว่าเสียไปแล้ว สิ่งที่นายคิดว่าไม่มีวันได้มา แต่ฉันไม่ใช่สิ่งนั้น ฉันเป็นแค่ฉัน”

“แล้วคุณเป็นใคร”

ฉันรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร แต่ฉันก็ไม่เข้าใจสักนิดว่าเขาหมายถึงอะไร มันก็เป็นเช่นนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นกลางระหว่างเรา สิ่งที่เราทั้งสองไม่อาจบรรยาย